

УДК 343.985: 343.137.5

*А. М. Янчук
здобувач**Харківського національного університету внутрішніх справ***ВИКОРИСТАННЯ НЕГЛАСНИХ ПОЗАШТАТНИХ ПРАЦІВНИКІВ ПІДРОЗДІЛАМИ
НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ В РАМКАХ КОНФІДЕНЦІЙНОГО СПІВРОБІТНИЦТВА:
НОРМАТИВНІ ПРОБЛЕМИ ТА ШЛЯХИ ВИРІШЕННЯ**

Вступ. У науковій літературі вже давно висловлюються думки, що діючий Кримінальний процесуальний кодекс України надає слідчим оперативно-розшукові функції, та призводить до не виправданого їх змішування, максимального зближення оперативно-розшукової діяльності та кримінального провадження, фактично перетворює оперативно-розшукові заходи, що мали негласний характер, у негласні слідчі (розшукові) дії.

Особливої уваги в даному контексті заслуговує раніше невідомий для вітчизняної кримінальної процесуальної системи інститут конфіденційного співробітництва, який закріплено у статті 275 КПК України [1, с. 128].

Мета статті. Висвітлення проблемних питань, нормативного характеру, пов'язаних з використанням конфіденційного співробітництва під час проведення негласних слідчих (розшукових) дій, а також надання рекомендацій щодо їх вирішення.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Окремі питання, пов'язані із використанням конфіденційного співробітництва під час оперативно-розшукової діяльності та досудового розслідування, були предметом дослідження таких вчених, як М.В. Багрій, О.А. Білічак, В.В. Гончаров, Л.І. Данченко, М.М. Перепелиця, С.М. Салтиков, Д.Б. Сергеева, С.Р. Тагієв, В.В. Шендрік, І.Р. Шинкаренко, М.Є. Шуміло, О.О. Юхно та ін.

Виклад основного матеріалу. Діяльність державних органів у суспільстві регламентується відповідно до вимог і функцій, які виконують ці органи. Оскільки оперативно-розшукова діяльність і її основна складова частина – конфіденційне співробітництво – є державною діяльністю, то її правова регламентація здійснюється відповідно до вимог, що ставляться до неї.

Правовою основою використання негласних позаштатних працівників у протидії злочинності є сукупність правових норм, що містяться у нормативних актах, які регламентують сам процес використання цих категорій осіб, їх права та обов'язки визначають гарантії законності у цій діяльності, соціальний і правовий захист працівників та осіб, які залучаються до негласного співробітництва.

Згідно з положеннями ст. 3 Закону України «Про оперативно-розшукову діяльність», правову основу оперативно-розшукової діяльності

оперативних підрозділів Національної поліції України регламентовано значною кількістю нормативно-правових актів, серед яких: Конституція України, Кримінальний та Кримінальний процесуальний кодекси України, закони України «Про оперативно-розшукову діяльність», «Про організаційно-правові основи боротьби з організованою злочинністю», «Національну поліцію», «Про прокуратуру», «Про державний захист працівників суду і правоохоронних органів», «Про забезпечення безпеки осіб, які беруть участь у кримінальному судочинстві», «Про інформацію», «Про державну таємницю» та інші законодавчі акти та міжнародно-правові угоди і договори, учасником яких є Україна [2].

Проаналізувавши положення наведеної норми Закону України можна дійти висновку про те, що правова основа оперативно-розшукової діяльності оперативних підрозділів Національної поліції України має багаторівневу структуру, яка складається з наступних рівнів:

- Конституція України;
- міжнародно-правові угоди і договори;
- Закони України;
- інші нормативно-правові акти [3, с. 36-38].

До першого рівня відноситься Конституція України [4], яка включає в себе норми прямої дії та вищої юридичної сили. Законодавчою основою правового регулювання оперативно-розшукової діяльності Національної поліції України і, зокрема, використання конфіденційного співробітництва у кримінальному процесі є Конституція України. Закони та інші нормативно-правові акти приймаються на основі Конституції України і повинні відповідати їй [5, с. 4]. Хоча Конституція України безпосередньо не регламентує оперативно-розшукову діяльність, але містить загальні положення, що мають для неї принципове, основоположне значення.

На основі Конституції України розроблені принципи оперативно-розшукової діяльності і конфіденційного співробітництва громадян з оперативними підрозділами Національної поліції України. До них належать: верховенства права, законність, дотримання прав і свобод людини. Ці конституційні принципи знайшли своє нормативно-правове закріплення у ст. 4 Закону України «Про оперативно-розшукову діяльність».

Згідно зі ст. 3 Конституції України, людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканість і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю [4]. Саме на запобігання та припинення протиправних посягань на основні невід'ємні права і свободи людини спрямована оперативно-розшукова діяльність, що і є свого роду гарантією з боку держави щодо їх непорушності.

У положеннях ст. 43 Конституції України зазначено, що кожен має право на працю, що включає можливість заробляти собі на життя працею, яку він вільно обирає або на яку вільно погоджується [6, с. 53]. Тобто один із головних принципів негласної роботи це – добровільність. Таке положення частково кореспондується з правом на отримання грошової винагороди за надану інформацію, яка сприяла виявленню, припиненню та документуванню кримінального правопорушення, викриттю причин і умов, які сприяють їх учиненню, а також за надання допомоги в організації або проведенні окремих оперативно-розшукових заходів чи негласних слідчих (розшукових) дій (п. 15 ст. 8 Закону України «Про оперативно-розшукову діяльність») [2].

Згідно зі ст. 32 Конституції України, не допускається збирання, зберігання, використання та поширення конфіденційної інформації про особу без її згоди, крім випадків, визначених законом, і лише в інтересах національної безпеки, економічного добробуту та прав людини. Відповідно до п. 4 ст. 55 Конституції України «кожен має право будь-якими не забороненими законом засобами захищати свої права і свободи від порушень і протиправних посягань», тобто норма статті вказує на правову можливість участі громадян у протидії злочинності [4].

Наведене підкреслює значущість норм Конституції України для практики досліджуваного виду конфіденційного співробітництва, їх місце в правовому регулюванні, обумовлює необхідність дотримання Основного Закону держави при використанні негласних позаштатних працівників в цілому та під час конфіденційного співробітництва зокрема.

Окремі аспекти досліджуваного нами питання також регламентуються міжнародно-правовими угодами і договорами. Так міжнародне співробітництво України у сфері оперативно-розшукової діяльності в цілому та використання негласних позаштатних працівників зокрема здійснюється переважно з країнами Європейського Союзу та інститутами Ради Європи.

Ст. 12 Загальної декларації прав людини, прийнятої резолюцією 217А (III) Генеральної Асамблеї ООН 10 грудня 1948 р., проголошує: «Ніхто не може зазнавати безпідставного втручання у його особисте і сімейне життя, безпідставного по-

сягання на недоторканність його житла, тайну його кореспонденції або на його честь і репутацію» [7].

Європейська конвенція про захист прав людини та основоположних свобод (прийнята Радою Європи 04 листопада 1950 р.) у статті 8 розвиває положення ст. 12 Загальної декларації прав людини, визначаючи підстави (випадки) щодо легального втручання в особисте життя: «Кожен має право на повагу до свого приватного і сімейного життя, до свого житла і кореспонденції. Органи державної влади не можуть втручатись у здійснення цього права, за винятком випадків, коли втручання здійснюється згідно із законом і є необхідним у демократичному суспільстві в інтересах національної та громадської безпеки чи економічного добробуту країни, для запобігання заворушенням чи злочинам, для захисту здоров'я чи моралі або для захисту прав і свобод інших осіб» [8].

Ст. 4 Кодексу поведінки посадових осіб з підтримання правопорядку, прийнятого резолюцією 34/169 Генеральної Асамблеї ООН 17 грудня 1979 р., визначає загальний принцип збереження конфіденційності відомостей, отриманих посадовими особами: «відомості конфіденційного характеру, що отримують посадові особи з підтримання правопорядку, зберігаються в таємниці, якщо виконання обов'язків чи вимоги правосуддя не вимагають іншого» [9, с. 46].

Існує ряд міжнародно-правових документів, що прямо передбачають використання негласних можливостей у протидії злочинності. Конвенція проти транснаціональної організованої злочинності, прийнята резолюцією 55/25 Генеральної Асамблеї ООН 15 листопада 2000 р., визначає серед спеціальних методів розслідування здійснення агентурних операцій компетентними органами з метою ефективної протидії організованій злочинності. Конвенція також вимагає вживати відповідні заходи із захисту свідків (агентів) у кримінальному судочинстві [10, с. 20].

Розвиваючи ідеї Основного Закону, галузеве законодавство включило низку положень, які безпосередньо або опосередковано регулюють відносини у досліджуваній сфері та відповідно утворюють наступний рівень нормативно-правової регламентації.

До цього рівня потрібно, в першу чергу, віднести Кримінальний процесуальний кодекс (далі – КПК) України та Закон України «Про оперативно-розшукову діяльність», як найбільш важливі і такі, що складають основу досліджуваних правовідносин.

Виходячи із наведеного спочатку розглянемо деякі положення КПК України. Відповідно до ч. 6 ст. 246 КПК України проводити негласні слідчі (розшукові) дії має право слідчий, який здійснює досудове розслідування злочину, або за його до-

рученням – уповноважені оперативні підрозділи Національної поліції. За рішенням слідчого чи прокурора до проведення негласних слідчих (розшукових) дій можуть залучатися також інші особи [11].

Стаття 272 КПК України прямо передбачає співробітництво з органами досудового розслідування під час виконання спеціального завдання з розкриття злочинної діяльності організованої групи чи злочинної організації. Під час досудового розслідування тяжких або особливо тяжких злочинів можуть бути отримані відомості, речі і документи, які мають значення для досудового розслідування, особою, яка відповідно до закону виконує спеціальне завдання, беручи участь в організованій групі чи злочинній організації, або є учасником зазначеної групи чи організації, який на конфіденційній основі співпрацює з органами досудового розслідування [11].

Більш детально розглянемо ч. 1 ст. 275 КПК України, оскільки ця законодавча норма передбачає можливість встановлення конфіденційного співробітництва на стадії досудового розслідування, але законом не передбачено право слідчих органу досудового розслідування мати негласних позаштатних працівників. І саме з цієї, на наш погляд, дуже дискусійної норми закону беруть початок ряд інших проблемних аспектів, зокрема:

1) в даній статті детально не регламентовано використання конфіденційного співробітництва як за окремими НС(Р)Д, так і в цілому [12, с. 508]. Така правова невизначеність і відсутність чіткого алгоритму роботи слідчого з особами, які конфіденційно співробітничать з органами досудового розслідування під час досудового розслідування приводить до численних процесуальних порушень з боку слідчих і, як результат, невизнання судом доказів отриманих в результаті такої діяльності;

2) свідсутність закріплених строків залучення особи до конфіденційного співробітництва. Адже співпраця такої особи з органами досудового розслідування обмежується, з одного боку, строками проведення НС(Р)Д, а з іншого – строками самого досудового розслідування (ст. 219 КПК України) [1, с. 129-130];

3) не врегульовано порядок впровадження у кримінальний процес інформації, яка була отримана в результаті конфіденційного співробітництва з іншими особами, при цьому не визначено перелік згадуваних у КПК «інших осіб» (ч. 6 ст. 246 КПК України) [13].

Ідучи далі нами було проаналізовано зміст конфіденційного співробітництва, в результаті чого виокремлено дві форми визначеного виду діяльності, зокрема:

– використання інформації, одержаної від особи, яка в межах кримінального провадження, надає допомогу на умовах конфіденційності;

– залучення такої особи, до проведення негласних слідчих (розшукових) дій.

Проте є декілька невизначених моментів. Аналіз теорії і практики показав, що в рамках даних форм існує ряд проблем нормативного характеру. Так, по-перше, використання інформації отриманої внаслідок конфіденційного співробітництва. Адже, в КПК України не відображено повністю організацію та взагалі не окреслено тактику такої форми співробітництва. Тобто, існує реальна проблема відсутності законодавчої процедури отримання доказової інформації від осіб, що співпрацюють на конфіденційній основі.

Черговий проблемний аспект стосується залучення особи, яка на конфіденційній основі співпрацює з органами досудового розслідування до проведення негласних слідчих (розшукових) дій.

Залучення особи до проведення негласних слідчих (розшукових) дій може відбуватися за рішенням слідчого або прокурора. Розглянемо обидва варіанти.

Перший. Слідчий, який здійснює досудове розслідування злочину, відповідно до ст. 246 КПК України має право проводити негласні слідчі (розшукові) дії, або, в порядку ст. 40 КПК України – доручати проведення слідчих (розшукових) дій та негласних слідчих (розшукових) дій відповідним оперативним підрозділам [11]. У разі надання доручення оперативним підрозділам жодних проблем не виникає, і, на теперішній час, практичні підрозділи діють за вказаним алгоритмом «слідчий-доручення-оперативні підрозділи-негласний позаштатний працівник чи особа яка залучається до конфіденційного співробітництва».

Правова невизначеність виникає у разі прийняття слідчим рішення залучити осіб до конфіденційного співробітництва. І перше питання яке постає перед слідчим – яким чином? Адже законом не передбачено право слідчих органу досудового розслідування мати негласних позаштатних працівників.

У науковій літературі неодноразово зазначалося, що уповноваженою особою, яка залучає негласних працівників до проведення негласних (слідчих) розшукових дій, є оперативний працівник, наділений правами слідчого (ч. 2 ст. 41 КПК України «під час виконання доручень слідчого, прокурора співробітник оперативного підрозділу користується повноваженнями слідчого»), оскільки має в своєму розпорядженні відповідні сили та засоби. З чим ми категорично не погоджуємось. Оскільки, виходячи зі змісту нормативно-правових актів, можна дійти висновку, що використання конфіденційного співробітництва в повній мірі здійснюється лише в ході оперативно-розшукової діяльності, в Кримінальному процесуальному кодексі такої можливості чітко не передбачено,

навіть для працівників оперативних підрозділів [14, с. 51].

Також постає питання використання даних осіб в кримінальному процесі в якості свідків. Адже, ч. 2 ст. 256 КПК України визначає, що особи, які проводили негласні слідчі розшукові дії або були залучені до їх проведення, можуть бути допитані як свідки. Проте, в ч. 7 ст. 97 КПК України встановлено: «не можуть бути визнані допустимим доказом показання з чужих слів, якщо вони даються слідчим, прокурором, співробітником оперативного підрозділу або іншою особою стосовно пояснень осіб, наданих слідчому, прокурору або співробітнику оперативного підрозділу під час здійснення ними кримінального провадження» [11].

Показання з «чужих слів» в національному кримінальному процесуальному законодавстві не передбачено.

У той же час слід зазначити, що особа може відмовитись давати свідчення особисто, з міркувань власної безпеки, в такому разі докази отримані за допомогою негласного співробітництва можуть бути визнані судом недопустимими та не будуть враховані.

Крім того, варто додати, що важливою умовою розголошення інформації відносно конфіденційних співробітників є їх згода. По суті, мова йде про особливий імунітет зазначених осіб. Однак КПК України не містить такої норми.

Ще одне питання, яке потребує розгляду, стосується положення ст. 271 КПК України, в якій виключно прокурор має право прийняти рішення про проведення такої негласної слідчої (розшукової) дії, як контроль за вчиненням злочину (ч. 4 ст. 246 КПК України). Як показав аналіз практики, досить часто прокурор приймаючи рішення про проведення негласної слідчої (розшукової) дії, одночасно приймає рішення про залучення в цій негласній слідчій (розшуковій) дії на конфіденційній основі особу, з метою викриття і документування факту вчинення злочину та особи, яка його вчинила. Слід зазначити, що виключне право залучати особу до конфіденційного співробітництва має слідчий, або оперативний працівник, який виконує доручення слідчого, прокурора про проведення негласної слідчої (розшукової) дії – контроль за вчиненням злочину.

Відповідно до ч.1 ст. 25 Закону України «Про прокуратуру» [15], прокурор здійснює нагляд за додержанням законів органами, що провадять оперативно-розшукову діяльність, дізнання, досудове слідство, користуючись при цьому правами і виконуючи обов'язки, передбачені Законом України «Про оперативно-розшукову діяльність» та Кримінальним процесуальним кодексом України. Тобто і положеннями Закону України «Про прокуратуру» не передбачено права прокурора залучати осіб до конфіденційного співробітництва під

час проведення негласних слідчих (розшукових) дій в кримінальному провадженні. Питання залучення до конфіденційного співробітництва особи визначено виключно статтею 275 КПК України та Законом України «Про оперативно-розшукову діяльність».

Наступним нормативно-правовим актом, щодо організації проведення негласних слідчих розшукових дій в кримінальному провадженні є Закон України «Про оперативно-розшукову діяльність».

Стаття 5 Закону України «Про оперативно-розшукову діяльність» встановлює вичерпний перелік підрозділів, які здійснюють оперативно-розшукову діяльність. Зокрема, зазначено, що оперативно-розшукова діяльність здійснюється оперативними підрозділами: Національної поліції України – підрозділами кримінальної та спеціальної поліції [2].

Відповідно до ч. 11 ст. 5 Закону України «Про оперативно-розшукову діяльність» проведення оперативно-розшукової діяльності іншими підрозділами зазначених органів, підрозділами інших міністерств, відомств, громадськими, приватними організаціями та особами забороняється [3].

Згідно із Законом України «Про оперативно-розшукову діяльність», оперативним підрозділам для виконання завдань оперативно-розшукової діяльності надається право:

- використовувати добровільну допомогу громадян (п. 1 ч. 1 ст. 8);
- виконувати спеціальне завдання з розкриття злочинної діяльності організованої групи чи злочинної організації згідно з положеннями статті 272 Кримінального процесуального кодексу України (п. 8 ч. 1 ст. 8);
- мати гласних і негласних штатних та позаштатних працівників (п. 13 ч. 1 ст. 8);
- використовувати конфіденційне співробітництво згідно з положеннями статті 275 Кримінального процесуального кодексу України (п. 14 ч. 1 ст. 8);
- отримувати від юридичних чи фізичних осіб безкоштовно або за винагороду інформацію про злочини, що готуються або вчинені, та про загрозу безпеці суспільства і держави (п. 15 ч. 1 ст. 8) [2].

Наступний рівень, це інші нормативно-правові акти. Окремим документом, який регламентує порядок проведення НС(Р)Д є Інструкція про організацію проведення негласних слідчих (розшукових) дій та використання їх результатів у кримінальному провадженні, затверджена спільним наказом Генерального прокурора України, міністра Внутрішніх справ України, головою Служби безпеки України, головою Адміністрації державної прикордонної служби України, міністром Фінансів України, міністром юстиції України 16.11.2012 року

№114/1042/516/1199/936/1687/5 (далі – Інструкція) [16]. В цій Інструкції керівництво низки правоохоронних органів для своїх підлеглих розробило порядок проведення НС(Р)Д.

Зокрема у пункт 1.13, вказаної Інструкції зазначено, що виконання спеціального завдання з розкриття злочинної діяльності організованої групи чи злочинної організації (ст. 272 КПК України) полягає в організації слідчим і оперативним підрозділом введення уповноваженої ними особи, яка відповідно до закону виконує спеціальне завдання, в організовану групу чи злочинну організацію під легендою прикриття для отримання речей і документів, відомостей про її структуру, способи і методи злочинної діяльності, які мають значення для розслідування злочину або злочинів, які вчиняються цими групами. В пункті 3.1. Інструкції передбачено, що слідчий може проводити негласні слідчі (розшукові) дії самостійно, спільно з уповноваженими оперативними підрозділами, залучати до їх проведення інших осіб, а також доручати їх проведення уповноваженим оперативним підрозділам (п. 6 ст. 246 КПК України).

Заслужують на увагу також п. 3.9 та 3.9.1 означеної Інструкції про організацію проведення негласних слідчих (розшукових) дій та використання їх результатів у кримінальному провадженні, затверджено:

так, у пункті 3.9. вказано, що під час проведення негласних слідчих (розшукових) дій слідчий, уповноважений оперативний підрозділ, який виконує доручення слідчого, прокурора, має право використовувати інформацію, отриману внаслідок конфіденційного співробітництва з іншими особами, або залучати цих осіб до проведення негласних слідчих (розшукових) дій у випадках, передбачених Кримінальним процесуальним кодексом (ст. 275 КПК України);

у пункті 3.9.1. зазначено, що використання такої інформації здійснюється за умови гарантування безпеки особі, яка надає таку інформацію [16].

Разом із тим, дана Інструкція про організацію проведення негласних слідчих (розшукових) дій та використання їх результатів у кримінальному провадженні, відповідно до ч. 2 ст. 1 КПК України не є частиною законодавчого рівня Кримінального процесуального законодавства України і відповідно не може бути повністю використана для доведення допустимості доказів в суді [11].

Висновок. Викладені в межах цієї публікації окремі проблеми використання інформації отриманої внаслідок конфіденційного співробітництва, а також залучення осіб до проведення НС(Р)Д, дають можливість сформулювати низку науково-практичних рекомендацій щодо удосконалення чинного кримінального процесуального та оперативного-розшукового законодавства, міжвідомчих, відомчих нормативно-правових актів, а

також галузевої (оперативно-розшукової) правозастосовної практики.

Також потребує вирішення шляхом законодавчого врегулювання питання забезпечення безпеки особам, які беруть участь у кримінальному провадженні і залучені до виконання завдань під час негласного і конфіденційного співробітництва.

Таким чином, можна стверджувати, що правове регулювання залучення осіб до конфіденційного співробітництва в Україні перебуває на незадовільному рівні. Саме тому необхідним є комплексний підхід до законодавчого забезпечення усіх спірних питань конфіденційного співробітництва особи зі слідчим під час здійснення кримінального провадження, і врахування досвіду з цього питання провідних країни світу.

Література

1. Салтиков С. М. До питання процесуального оформлення слідчим конфіденційного співробітництва в кримінальному провадженні // Актуальні проблеми вітчизняної юриспруденції / № 6, том 1 – 2017 – С. 128–132.
2. Про оперативно-розшукову діяльність : Закон України від 18.02.1992 р. № 2135-ХІІ. – Із змінами і доп. станом на 01.01.2017 р. [Електронний ресурс]. URL: <http://zakon1.rada.gov.ua>.
3. Основи оперативно-розшукової діяльності: навчальний посібник / О. Ю. Анциферов, О. М. Чистолінов, С. В. Єськов та ін. / за редакцією С. М. Гусарова ; Харків. нац. ун-т внутр. справ. – Харків : Золото миля, 2015. – 312 с.
4. Конституція України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80/page4651>
5. Конституція України: коментар змін (2004-2007). Теоретичні та практичні аспекти: науково-практич. посібник. – К.: Всеукраїнська асоціація видавців «Правова єдність», 2007. – С. 204.
6. Конституційне право України: [навч. посіб. для студ. ВНЗ] / [Бисага Ю. М., Бисага Ю. Ю., Белов Д. М., та ін.] / Ужгородський національний університет. – Ужгород: Ліра, 2007. – 370 с.
7. Загальна декларація прав людини // Права людини і професійні стандарти для юристів в документах міжнародних організацій. – Амстердам-Київ : Українсько-американське бюро захисту прав людини, 1996.
8. Європейська конвенція про захист прав людини та основоположних свобод, прийнята Радою Європи 4 листопада 1950 року // Права людини і професійні стандарти для юристів в документах міжнародних організацій. – 3-тє вид., доп. і перероб. – К. : «Сфера», 2002. – 378 с.
9. Куинн Ф. Права человека и ты / Ф. Куинн. – Варшава : Изд-во ОБСЕ / БДИПЧ, 1997. – 288 с.
10. Конвенція проти транснаціональної організованої злочинності від 15 листопада 2000 р. // Офіційний вісник України. – 2006. – № 14. – Ст. 1056.
11. Кримінальний процесуальний кодекс України від 13.04.2012 р. (зі змінами) [Електронний ресурс]. URL: <http://zakon.rada.gov.ua>
12. Мороз С. М. Проблеми удосконалення правового регулювання використання слідчим конфіденційного співробітництва з іншими особами. Науковий вісник Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ. 2015. № 1. С. 506–513.

13. Максимов В.І. Використання конфіденційного співробітника у кримінальному провадженні. Європейські перспективи. 2014. № 2. С. 30–34.

14. Сергеева Д.Б. Негласне співробітництво в кримінальному процесі. Вісник кримінального судочинства. №4. 2016. С. 47–54.

15. Про прокуратуру : Закон України, прийнятий 14 жовтня 2014 р. / № 1697-VII // Верховна Рада України : офіц. веб-портал. Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1697-17>

16. Про затвердження Інструкції про організацію проведення негласних слідчих (розшукових) дій та використання їх результатів у кримінальному провадженні : наказ ГПУ, МВС, СБУ, Мін'юсту, Державної прикордонної служби, Міністерства фінансів України від 16 листопада 2012 року № 114/1042/516/1199/936/1687/5.

Анотація

Янчук А. М. Використання негласних позаштатних працівників підрозділами Національної поліції в рамках конфіденційного співробітництва: нормативні проблеми та шляхи вирішення. – Стаття.

В статті проаналізовано сучасний стан правового регулювання використання конфіденційного співробітництва у кримінальному процесі підрозділами Національної поліції України. Надано рекомендації щодо окремих напрямів удосконалення чинного законодавства.

Ключові слова: негласне співробітництво, конфіденційне співробітництво, оперативні підрозділи, негласні слідчі (розшукові) дії.

Аннотация

Янчук А. М. Использование негласных внештатных работников подразделениями Национальной полиции в рамках конфиденциального сотрудничества: нормативные проблемы и пути решения. – Статья.

В статье проанализированы современное состояние правового регулирования использования конфиденциального сотрудничества в уголовном процессе подразделениями Национальной полиции Украины. Даны рекомендации по отдельным направлениям совершенствования действующего законодательства.

Ключевые слова: негласное сотрудничество, конфиденциальное сотрудничество, оперативные подразделения, негласные следственные (розыскные) действия.

Summary

Yanchuk A. M. Use of silent freelance employees by National Police units in the context of confidential cooperation: regulatory issues and solutions. – Article.

The article analyzes the current state of legal regulation of the use of confidential cooperation in criminal proceedings by units of the National Police of Ukraine. Recommendations are given on specific areas for improvement of current legislation.

Key words: silent cooperation, confidential cooperation, operational units, silent investigators (search) actions.